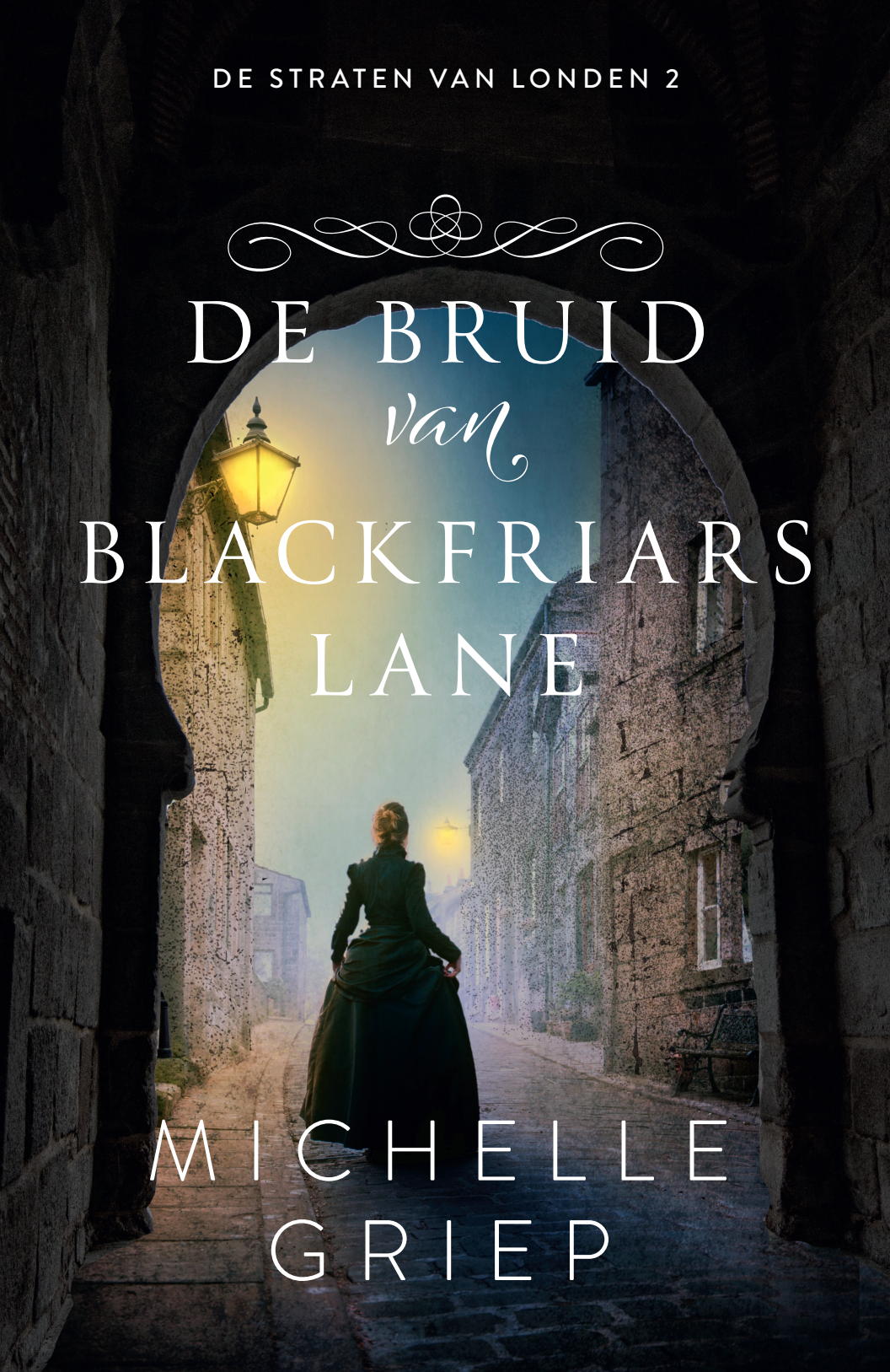

DE STRATEN VAN LONDEN 2

DE BRUID
van
BLACKFRIARS
LANE

MICHELLE
GRIEP

Michelle Griep

De bruid van
Blackfriars Lane

Roman

Vertaald door Tobya Jong

KokBoekencentrum Uitgevers ● Utrecht

1

1885

Londen

Septembermiddagen waren bedoeld voor zachte fluisteringen en gestolen kusjes, niet voor as en roet en de scherpe blik van een wrede opzichter. Toch was hij hier. Op een of andere manier overgehaald tot uren van zware, zweterige arbeid door de blauwogige verleidster naast hem. Zuchtend duwde Jackson Forge de schep opnieuw in de berg afval en haalde de zoveelste lading zwart stof en smerigheid tevoorschijn. Kit Turner zou zelfs een kreupele piraat zover krijgen dat hij een wit gewaad aantrok en zich aansloot bij een kerkkoor, zo overtuigend was ze – en haar fluwelen tong was nog maar een van de vele dingen aan deze temperamentvolle vrouw die hij bewonderde. Wie had kunnen denken dat de gewiekste ondeugd die hij ooit voor een dievegge had gehouden binnenkort zijn bruid zou zijn?

Met een halve grijns liet Jackson de lading vuil in de houten zeef vallen die Kit hem toestak. Zijn blik bleef even op haar rusten. Zelfs in de haveloze blauwe jurk, met de tot op de draad versleten omslagdoek om de schouders en met haar lelieblanke gezicht besmeurd met roet, was ze een donkerharige schoonheid.

Hij leunde op zijn schep. ‘We hebben niet anders gevonden dan vodden, botjes en oesterschelpen. Heb je er onderhand niet genoeg van?’

Ze liet de zeef op haar heup rusten en hield haar hoofd een beetje schuin. ‘Ik ben niet iemand die opgeeft, meneer. Anders zou ik het afgelopen voorjaar zeker hebben opgegeven met een niet nader te noemen politiemansopleiding.’

Hij draaide zijn schouders naar achteren. ‘Je bedoelt de politiemansopleiding die inmiddels inspecteur is?’

‘Ja, die!’

Zijn grijns werd breder. ‘Dus je houdt écht van me.’

Ze keek over haar schouder naar de vrouwelijke opzichter die hen al de hele dag op de huid zat en kwam een stapje dichterbij. ‘Ik zou nog meer je van je houden als je ophield met zaniken over mijn zogenaamd onverkwikkelijke plan om incognito op een vuilnishoop te gaan werken.’

‘Ach, maar weet je, mijn liefste, ik ben ook niet iemand die opgeeft.’ Hij knipoogde. ‘Toch geloof ik, zoals ik al zei en zal blijven zeggen, dat we meer aanwijzingen met betrekking tot de gestolen voorwerpen zullen vinden als we de staf van meneer Culpepper nog eens stevig aan de tand voelen. Vroeg of laat zal iemand onder de druk bezwijken, dat weet ik zeker.’

‘Een verspilling van tijd, mijn schat. We hebben al onweerlegbaar bewijs. Toen we bij Skaggs waren heb jij net zo goed als ik het zwarte stof onder in de gestolen kandelaars gezien. De enige manier waarop dat erin gekomen kan zijn, is als ze verstopt geweest zijn op een vuilnishoop als deze.’ Ze gebaarde met haar vrije hand naar de bergen afval om hen heen, die tot boven hun hoofd reikten.

‘Misschien.’ Hij krabde aan zijn kaak, waar zijn gezicht waarschijnlijk nog groezeliger door werd, maar dat was dan maar zo. ‘Ik denk nog steeds dat er iemand zenuwachtig geworden zou zijn als we de staf nog eens ondervraagd hadden, dat we de schuldige dan al lang gevonden hadden.’

‘En ik blijf erbij dat de ware dief niet het kamermeisje of de bediende is die de gestolen goederen via de afvallemmer naar buiten smokkelde. Dat zijn maar kleine visjes. Toegegeven, we zouden het voortje dat tot medewerking gedwongen is wellicht kunnen vangen, maar het is de snoek die we te pakken moeten krijgen en ontweiden. Of niet soms, lieveling?’

Hij klemde zijn vuist om de steel van zijn schep. Ze had hem te pakken en de kleine feeks wist het. Een fluwelen tong, inderdaad.

‘Dus’ – rond haar lippen speelde een zelfverzekerd glimlachje – ‘de inspecteur bekent zijn ongelijk?’

‘De inspecteur bekent helemaal niets, behalve dan dat hij zou willen dat hij kon wegglippen naar dat hoekje daar’ – hij knikte naar de open ruimte tussen een paar grote olievaten – ‘om die zelfvoldane grijns van je gezicht te kussen.’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Dat wil ik u weleens zien proberen, meneer.’

‘O ja, wil je dat?’ Hij dook op haar af.

‘Jackson, nee!’ fluisterde ze dringend. ‘Dan worden we ontslagen!’

‘Twee vliegen in één klap.’ Hij bewoog zijn wenkbrauwen veelbetekenend op en neer en ramde de schep opnieuw in de berg, waarop de punt op iets van metaal stuitte.

Onmiddellijk lieten ze zich allebei op hun knieën vallen en begonnen in het vuil te graven; ze maakten er een wedstrijdje van om te zien wie het voorwerp als eerste te pakken had. Zijn vingers vonden iets hards en na nog even graven haalde hij een heel smerige en nu enigszins gedeukte kom tevoorschijn. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en bestudeerde het merkteken dat in het edelmetaal aangebracht was. Een kroontje, wat betekende dat het een Sheffield was, en eentje die precies paste bij de etagère die ze gevonden hadden bij de lommerd waar ook de kandelaars vandaan kwamen. Deze behoorde zonder twijfel toe aan meneer Culpepper.

‘En?’ vroeg Kit.

Hij liet de kom zakken en knikte.

‘Ik wist het! Ik zei tegen je dat ik iets op het spoor was.’ Ze streek een verdwaalde pluk haar uit haar gezicht. ‘Soms heb je een oplichter nodig om een oplichter te vangen.’

Zijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Je geeft toe dat je een dief bent?’

‘Het enige wat ik toegeef, is dat ik verliefd ben op een zekere groezelige vuilnisschepper die ik dolgraag zou willen...’ Ze trok haar neus op en snoof, net een konijntje en zeker zo schattig. ‘Of toch maar niet. U hebt een bad nodig, meneer.’ Ze stond op en veegde haar handen af aan haar schort. ‘Zullen we dan nu eens zien waar dit lokaas ons heen leidt?’

‘Kanonne! Jij hep iets moois gevonden, of niet?’

Allebei draaiden ze hun hoofd in de richting van het oude mannetje dat op hen af kwam hobbelen. Hij had nauwelijks vlees op zijn botten en zijn dunne haar hing in vettige slierten rond zijn gezicht. Hij porde Jackson in zijn ribben. ‘Ik hep afgelopen week nog een zilveren servetring achterovergedrukt. Je ken die van jou het best verstoppen voor die lui het zien.’ Hij wees met zijn kin naar de opzichters, een man en een

vrouw die aan de overkant van het smerige plein met elkaar stonden te smoezen. ‘Anders laat Sackett het verdwijnen – zeker weten.’

Hoewel hij er niet bang voor hoefde te zijn dat de zon op het smerige metaal zou weerkaatsen, draaide Jackson iets opzij om de juskom uit het zicht te houden. ‘Hoe vaak worden zulke dingen gevonden?’

‘Vroeger bijna nooit.’ De oude man verplaatste de schep naar zijn andere hand. ‘Maar sinds begin deze maand vinden ze de ene schat na de andere.’

Kit keek Jackson met opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Precies het moment waarop ze dat nieuwe kamermeisje in dienst genomen hebben.’

Jackson knikte. Als, zoals Kit suggereerde, dat meisje kostbare voorwerpen stal en ze in de vuilnisbak gooide, wie was dan degene die ze hier opgroef en ze naar Skaggs bracht? In elk geval niet de ouwe sok hier voor hem. Misschien een van de andere rapers? Maar die hadden niet de macht om een dienstmeisje te dwingen om aan zo’n list mee te werken.

Hij masseerde zijn nek om de knoop die als gevolg van al dat scheppen ontstaan was los te maken. Het moest iemand zijn die hoger in de rangorde van Dedfields vuilstort stond – een familielid van het dienstmeisje of iemand die haar door chantage gedwongen had om kostbaarheden van de Culpeppers te verdonkeremanen.

Hij keek de oude man aan. ‘Zei je nou dat je gezien hebt dat Sackett die boel in beslag neemt?’

‘Als die oelewapper dat ken maken, ken ik het ook.’ Hij zwaaide met zijn vinger naar Jackson en Kit. ‘Maar dat hep je niet van mij, oké?’

‘Ik heb helemaal niets gehoord.’ Kit grijnsde.

‘Aan het werk, stelletje luiwammesen! Jullie krijgen betaald om vuil te zeven, niet om te ouwenelen.’ De potige vrouw kwam op hen af gebeend en was net een donderwolk in een vaalgrijs schort.

De oude man ging er verrassend soepel vandoor en voordat Jackson de juskom onder zijn jas kon proppen, graaide Kit hem uit zijn handen en ze stak hem de vrouw toe.

‘Er zijn emmers voor botten, vodden, stenen en glas, maar waar vind ik een emmer voor waardeloze prullen zoals dit?’ vroeg ze liefjes.

Jackson gaapte haar aan. Er waren momenten waarop hij zo veel van deze vrouw hield dat het pijn deed. Op andere momenten, zoals deze,

wilde hij niets liever dan haar bij de schouders pakken en haar door elkaar rammelen. Waar was ze mee bezig?

De bazin stak haar vlezige hand zonder een spier te vertrekken uit. 'Die wil Sackett hebben, juffie. Geef maar hier.'

'Wat, zodat jij een beloning kunt opstrijken voor het vinden van zoiets moois?' Kit klemde de juskom tegen haar borst en kneep haar ogen tot spleetjes. 'Tenzij je hem natuurlijk voor jezelf wilt houden en dat de afgelopen weken al vaker gedaan hebt. Een handeltje ernaast, of niet? De voorman erbuiten houden en je eigen zakken vullen?'

'Jij bent ontslagen, juffie.' De vrouw stak haar puntige kin naar voren. 'En geef me nou dat ding.'

Jackson zuchtte. Kits roekeloosheid bracht de hele operatie in gevaar. Hij ging naast haar staan en plooidde zijn lippen tot een berouwvolle glimlach, al betwijfelde hij of dat enig effect zou hebben nu zijn gezicht zo smerig was. 'Onze excuses, mevrouw. Ik vrees dat mijn vriendin even van haar stuk gebracht is door de waarde van deze kom. De dame en ik hebben geen idee of het gebruikelijk is om schatten zoals deze te vinden, of waar we ze moeten laten wanneer we iets dergelijks gevonden hebben.'

'Tjongejonge... klinkt dat even deftig. Hmpf. Zo zie je er niet uit.' De vrouw trok haar bovenlip op. 'Maar effe dat je het weet: dat we zulke glinsterdingen vinden komt niet vaak voor, behalve de laatste veertien dagen dan. Maar dat ken mij niet schelen. Als er schatten gevonden worden, breng ik ze naar Sackett, zoals me is opgedragen.' Ze keek Kit doordringend aan. 'Mijn beloning is mijn werk en dat is meer dan jij ken zeggen. Geef dat zilverwerk aan mij en laat die kerel met z'n gladde babbel maar hier. Hij kan blijven, maar met jou heb ik het gehad.'

'Problemen, Betty?'

Ze draaiden zich allemaal om naar de zware stem die achter hen dreunde. De voorman, meneer Sackett, kwam op hen aflopen. Een stel vergeelde tanden piepte tevoorschijn tussen zijn lippen, die elkaar nooit helemaal raakten. Misschien had hij ooit een dreun met een hamer gehad, waardoor zijn kaak uit de kom geraakt was, of hij ademde altijd door zijn mond.

'Ja, er is zeker een probleem.' De vrouw wees met een vlezige vinger naar Kit. 'Deze griet heeft een zilveren kom gegapt en wil hem niet teruggeven.'

'Ik reken wel met haar af. Hou jij je nou maar bezig met die lading

botten die uit die gammele kruiwagen gekieperd is.' Hij wees met zijn duim over zijn schouder. 'Roep maar een paar vatensjouwers om het op te ruimen – en snel een beetje. Dedfield kan elk moment hier zijn.'

Na een laatste beschuldigende blik op Kit boog de vrouw haar hoofd. 'Jawel, meneer Sackett.'

Ze dribbelde haastig weg terwijl de voorman Kit zijn geopende hand toestak. 'Alles hier op de hoop is eigendom van Dedfield, dus geef me nu onmiddellijk dat stuk servies of ik laat je arresteren wegens diefstal.'

Jackson hoefde niet eens naar Kit te kijken om te weten dat ze haar stekels opzette, als een in het nauw gedreven egel. De voorman zou niets bereiken met zijn dreigementen. Sterker nog, hij zou haar alleen maar bozer maken. Jackson deed een stap in haar richting, mompelde een zacht 'rustig nou', wat alleen voor haar oren bestemd was, en zei op luidere toon tegen de voorman: 'Als de eigenaar op ditzelfde moment onderweg is hiernaartoe, zou de dame het voorwerp dan niet rechtstreeks aan hem kunnen geven? Tenslotte is dit, zoals u terecht opmerkte, de vuilnishoop van Dedfield.'

'Dat is geen dame en ik heb jou niets gevraagd,' blafte Sackett, die zich als een valse hond tegen hem keerde. 'Aan het werk!'

Kits borst zwol terwijl ze voor Jackson ging staan. Ze zette haar voeten iets uit elkaar, klaar om te vechten. Hij verbeet een glimlach. Dacht dat temperamentvolle kabouterdje nou echt dat ze hem moest beschermen?

'Waarom laat u me niet zien waar deze dingen bewaard worden, meneer Sackett?' Ze hield de juskom omhoog. 'Dan laat ik dit schatje daar met alle liefde achter, veilig en beschermd.'

Jackson fronste. Waarom bleef ze zo met die zilveren kom in het rond zwaaien? Wat ging er in vredesnaam om in dat hoofdje van haar?

'Ik heb hier geen tijd voor.' Sackett graaide naar haar arm.

Kit draaide zich om en hield de juskom net buiten zijn bereik. 'U wilt dit juweeltje wel heel graag in handen krijgen. Ik vraag me af waarom. Wilt u soms niet dat meneer Dedfield op de hoogte is van dit soort vondsten? U houdt af en toe iets voor uzelf, of niet soms?' Ze hief haar kin. Hoewel de beweging nauwelijks zichtbaar was, was het genoeg om een man met enig verstand ervan te overtuigen dat hij beter wat kon inbinden. 'Of drukt u niet alleen wat achterover, maar bent u het brein

achter de hele operatie? Misschien, meneer,' zei ze, en de klank van haar stem veranderde en elk spoortje straattaal was verdwenen, 'ben ik degene die ú moet laten arresteren wegens diefstal.'

'Smerige kleine rioolrat!' brulde hij. 'Geef hier dat ding!'

'Meneer Sackett.' Jackson wierp de voorman een glimlach toe, maar dat hielp niets; de man uitte een woeste grauw, waarbij zelfs nog meer tanden zichtbaar werden. 'Ik stel voor dat we dit straks, bij zijn komst, met meneer Dedfield bespreken en daarna controleren of uw boekhouding van de afgelopen twee weken overeenkomt met wat ons verteld is over de vondsten die in diezelfde periode op deze plek gedaan zijn.'

'Wat weet jij van dingen waar je helemaal niks mee te maken hebt? Je bent net vandaag begonnen – en je kunt per direct vertrekken.' Zijn arm schoot naar voren, als een pijl uit een boog, terwijl hij met zijn mol-lige wijsvinger in de richting van het toegangshek prikte. 'Wegwezen!'

'Graag, maar dan wel nadat we de eigenaar gesproken hebben.' Jackson reikte in zijn binnenzak en haalde zijn inspecteursinsigne tevoorschijn – een insigne dat hij eigenlijk op zijn pet hoorde te dragen, maar als er iets was wat hij van Kit geleerd had, was het dat improvisatie en toneelspel bijzonder effectief konden zijn. 'Ik denk dat meneer Dedfield graag wil weten wat er zich precies afspeelt op zijn vuilnisbelt en u bent degene die hem dat gaat vertellen.'

Inmiddels werden ze door een aantal vuilnisrapers aangegapt. Sacketts donkere blik gleed over de arbeiders, die een voor een afdropen. Hij dempte zijn stem tot een moordlustig gefluister en de blik waarmee hij Kit en Jackson aankeek, was al even dodelijk. 'Jullie hebben er geen idee van waar jullie je mee inlaten.'

Kit vertrok geen spier. 'Praat ons dan even bij, meneer Sackett.'

'Luister naar de dame.' Jackson deed een stap naar voren. 'Als u ons nou een precies vertelt –'

Sackett sprong naar voren en zette zijn beide handen tegen Jacksons borst. Jackson vloog naar achteren en landde in een hoop afval. Een lamine van zwart stof daalde neer op zijn hoofd. Hoestend hapte hij naar lucht; hij worstelde om adem te halen terwijl hij overeind krabbelde. Het stof vulde zijn ogen, zijn longen en zijn hele wereld, maar had geen invloed op zijn gehoor.

Metaal raakte bot.

Sackett jankte van pijn.

Een scheldkanonnade volgde.

Kit slaakte een kreet.

Tegen de tijd dat hij het laatste vuil uit zijn ogen geveegd had, lag Kit op de grond met haar hand rond haar pols geklemd en ging Sackett ervandoor met de juskom, gevolgd door een stofwolk.

‘Kit!’ Jackson knielde bij haar neer.

‘Niks aan de hand,’ gromde ze. ‘Grijp hem!’

Hij had haar dolgraag in zijn armen willen nemen om te controleren of er echt niets aan de hand was, maar in plaats daarvan draaide hij zich om en zette het op een lopen. Als hij Sackett liet ontsnappen, zou ze hem dat tot in lengte van dagen nadragen, om over de commissaris nog maar te zwijgen. Hij graaide een stuk steen van de grond en smeed het naar het hoofd van de voorman... en miste.

Sackett bleef rennen.

Jackson ook.

‘Hier!’ De oude man stak hem een zeef toe terwijl hij voorbij sprintte.

Hij pakte hem aan en slingerde het ronde voorwerp in Sacketts richting. Het raakte hem in zijn rug. De man struikelde en hij vertraagde net genoeg om Jackson de kans te geven een mand vodden te grijpen en die als een soort bowlingbal over de grond te rollen. De mand raakte zijn knieholtes, waardoor Sacketts benen dubbelklapten. Hij deed een wild dansje, waarbij hij met zijn armen zwaaide, in een poging om overeind te blijven... wat hem gelukt zou zijn als de grond niet bezaaid had gelegen met botten uit de kapotte kruiwagen. Zijn voet gleed weg en Sackett helde voorover.

Jackson vloog op hem af en hij haalde de grote man onderuit door hem pootje te haken. Maar vlak voordat hij de grond raakte, draaide Sackett zich om en hij ramde zijn elleboog met kracht in Jacksons onderbuik.

Grommend probeerde Jackson hem in de houdgreep te krijgen. Boksen was een sport voor heren en iets wat hij veel liever deed dan het potje worstelen waartoe hij nu gedwongen werd. Als hij nou maar een goeie mep kon uitdelen! Hij balde zijn vuist en haalde uit.

Zijn vuist schampte langs het harde hoofd van Sackett. De man draaide

zich brullend om en ramde met zijn andere elleboog tegen Jacksons neus.

Warm bloed droop over zijn lippen. Maar dat was niets in vergelijking met het bloed in zijn aderen, dat onderhand kookte. ‘Geef het gewoon op, man! Geef me die juskom.’

De man braakte een stroom vloeken uit terwijl hij al zijn kracht verzamelde en zich nog eens omdraaide, waarbij hij Jackson met zich meetrok. Niet goed. Nu zat die smerlap bovenop – en die kerel was minstens twintig kilo zwaarder dan hij.

De donkere ogen van de man gloeiden als kooltjes. ‘Je had me moeten laten gaan toen je de kans had, vriend.’

Sackett hief een arm ter grootte van een boomstam en voordat Jackson zich los kon wringen, suisde de massief zilveren juskom omlaag, in de richting van zijn hoofd.

2

Er waren twee dingen die Kit niet kon verdragen. Nee, drie. Een haaltje aan haar nagel. Het schelle gekef van yorkshireterriërs. Maar wat ze echt niet kon uitstaan – wat ze weigerde te accepteren – was als iemand om wie zij gaf schade berokkend werd. Vooral als het ging om de man van wie ze meer hield dan van haar eigen leven.

Ze negeerde haar pijnlijke pols, pakte een emmer groezelig water dat naar verrotting stonk en waar een laagje vet op dreef, en smeedt het smerige goedje recht in het gezicht van de voorman.

Meneer Sackett hoestte en proestte en dat was net genoeg om de baan van de juskom te veranderen. De zware kom dreunde tegen Jacksons wang in plaats van tegen zijn slaap. Zijn huid spleet open, maar zijn schedel bleef in elk geval intact.

In een fractie van een seconde graaide Jackson een runderschenkel ter grootte van een kleine meloen van de grond en sloeg terug. Het hoofd van de voorman klapte opzij. Jackson draaide de andere kant op en wist los te komen uit de greep van de andere man. Ze krabbelden allebei wankelend overeind. Sackett spuwde vloeken uit en Jackson spugde bloed. Ze zakten allebei door hun knieën en begonnen rondjes om elkaar heen te draaien.

‘Geef je over, Sackett.’ Jackson hief zijn bot.

De voorman zwaaide dreigend met de juskom. ‘Niet aan iemand zoals jij.’

Opeens klonk er geroezemoes onder de arbeiders en dat bereikte ook Kits oren.

‘Dedfield is onderweg.’

‘Die gaat volledig door het lint, dat kan ik je wel vertellen!’

‘Geef die gasten een beetje ruimte. Ik wil me hier niet aan te branden.’

Een seconde lang verstijfde meneer Sackett.

Toen draaide hij zich om en hij sprintte naar het hek.

Jackson zette onmiddellijk de achtervolging in. Kit ook. Ze vloog net op tijd door de opening om te kunnen zien dat Jackson het bot naar het hoofd van de voorman smeed. Een misselijkmakende klap volgde. Meneer Sackett deed nog een paar dronken stapjes en landde toen plat op zijn gezicht op de klinkers, waar hij doodstil bleef liggen.

Kit grijnsde naar haar held, met zijn bloedneus en zijn gezwollen oog. ‘Het is je gelukt!’

Hij beantwoordde haar grijns en veegde het bloed van zijn bovenlip. ‘Ik krijg mijn mannetje altijd te pakken... uiteindelijk.’

‘En op grond van die bekentenis, meneer,’ klonk een diepe stem achter hen, ‘zal ik u in allerijl laten arresteren.’

Ze draaiden zich tegelijkertijd om naar een man met een pokdalig gezicht en woeste rode bakkebaarden die zo absurd groot waren dat zijn ogen, zijn neus en zijn mond erbij in het niet vielen. Afgezien van zijn gezichtsbeharig, waar zo te zien al jaren geen scheermes bij in de buurt geweest was, zag hij eruit als een zakenman – van zijn schoenen van Italiaans leer tot zijn op maat gemaakte, smetteloze zwarte pak. In zijn ene hand had hij een wandelstok met een ivoren knop en in de andere een aktetas.

Meneer Dedfield. De eigenaar van de vuilnisbelt.

Daar durfde ze heel wat om te verwedden.

Kit wees met haar duim over haar schouder naar de voorman, die languit op de grond lag. ‘De echte misdadiger is al opgepakt, meneer Dedfield. Of in elk geval zal dat gebeuren.’ Ze knipperde onschuldig naar Jackson. ‘De rest kun je wel alleen af, hè?’

‘De rest van wat?’ Meneer Dedfield tikte met de punt van zijn stok tegen het beton. ‘Wat is er hier aan de hand? Waarom ligt mijn voorman daar als een Turks tapijt op de grond?’

‘Inspecteur Jackson Forge, meneer. Tot uw dienst.’ Jackson hield zijn insigne omhoog, zodat de man het kon bekijken. ‘Het spijt me u te moeten meedelen dat uw voorman er vlak onder uw neus zijn eigen handeltje op nahield.’

‘Hoe bedoelt u?’ Hoewel het was ingekleed als vraag, liet de toon van de man geen twijfel bestaan over de ware betekenis van zijn woorden:

Leg ogenblikkelijk uit wat hier aan de hand is, of anders...

Jackson gaf Kit een klopje op haar schouder. 'Mijn partner hier zal u verder informeren terwijl ik de verdachte in de boeien sla.'

Hij liep met afgemeten passen weg en liet haar alleen met de zakenman, die de controle over zijn kaakspieren leek te zijn verloren. 'U probeert me toch niet te vertellen dat u deel uitmaakt van ons politiekorps?'

'Ha! Ze hebben niet genoeg verstand om een vrouw in dienst te nemen.' Ze wierp hem een glimlach toe. Hij besepte niet dat hij degene was die hier voor schut stond. Als hij – of mannen zoals hij – zou weten van haar onofficiële relatie met de politie zou dat een enorme rel tot gevolg hebben. 'Maar u begrijpt ongetwijfeld dat meneer Forge onder deze omstandigheden met een vrouw moest samenwerken, als deel van zijn vermomming. Dat maakte zijn optreden geloofwaardiger, zoals wel blijkt uit ons werk hier. Uw vertrouwde werknemer, meneer Sackett, had samen met een medeplichtige die werkzaam is in een van de landhuizen in West End een levendig handeltje opgezet. Deze medeplichtige – waarschijnlijk een kamermeisje – verstopte waardevolle voorwerpen in de vuilnisbak, die vervolgens hier terechtwamen, waarna uw voorman ze onderhands verkocht en het geld in zijn eigen zak stak.'

Meneer Dedfield schudde zijn hoofd en de rode krulletjes aan het uiteinde van zijn bakkebaarden dansten in de wind. 'Dat kan ik nauwelijks geloven.'

'Hier is het bewijs.' Jackson kwam dichterbij en stak hem de juskom toe. 'Sackett wilde ervandoor gaan met dit stuk serviesgoed, dat ik hier tussen het vuil gevonden heb.'

'Is dat zo?' De kleine oogjes van meneer Dedfield werden iets groter. 'Asjemenou. Goed werk, inspecteur Forge. Breng de man naar mijn kantoor, als u zo goed wilt zijn.' Hij draaide zich op zijn hielen om.

Jackson fronste naar de rug van de man, die bij hem vandaan liep. 'Ik neem meneer Sackett mee naar het bureau, meneer Dedfield, zoals gebruikelijk in dit soort situaties.'

De wandelstok landde met een harde tik op de klinkers en de man draaide zich met een ruk om. Zijn gezicht was een masker, hard als staal en al net zo koud. 'Er is niets gebruikelijks aan het stelen van mijn bezit. Dit is een interne kwestie en ik heb zo mijn eigen manieren om het

recht te laten zegevieren. Ik verzeker u dat meneer Sackett voor zijn misdaden zal boeten.'

Kit perste haar lippen op elkaar. Hoewel ze geen warme gevoelens koesterde voor de agressieve voorman, wenste ze hem ook geen enkele reis naar het lijkenhuis toe en te oordelen naar de glinstering in de ogen van meneer Dedfield was dat precies het lot dat Sackett wachtte. 'We laten ons leiden door de wet, meneer. Niet door wraakgevoelens.'

Hij wierp haar een minachtende blik toe, alsof ze niet meer was dan vuil onder zijn schoenen. 'Als de schuldige partij gestraft wordt,' zei hij met opeengeklemden kaken, 'dan doet het er niet toe wie de straf toedient. Dan wordt er aan de eis van de wet voldaan.'

'Er zal aan de wet voldaan worden, en de rechter zal bepalen wat dat inhoudt.' Jackson liet geen ruimte voor discussie. 'Als u dat wenst, zal ik u op de hoogte stellen van de datum en de tijd van Sacketts hoorzitting. Voor nu wens ik u een goede dag.' Hij schonk de man een knikje.

Een rode gloed verspreidde zich over het gezicht van meneer Dedfield, de kleur was haast even vurig als het diepe rood van zijn bakkebaarden. Had er nog nooit iemand nee tegen deze man gezegd?

'Goede dag nog, inspecteur Forge.' Jacksons naam bleef als een dreigement in de lucht hangen terwijl meneer Dedfield zijn blik naar haar verplaatste. 'En u ook nog een goede dag, juffrouw...'

'Turner.' Ze hief haar kin en weigerde zich te laten intimideren door zijn hooghartige gezichtsuitdrukking.

Zonder verder nog iets te zeggen verdween meneer Dedfield door het hek van de vuilnisbelt. Achter hen klonk een luid gekreun.

'Zo te horen is meneer Sackett klaar met zijn dutje.' Jackson keek haar van opzij aan. 'Zullen we hem begeleiden naar zijn nieuwe thuis: een knusse cel?'

'Ik laat hem aan jou over.'

'O?' Hij streek een losgeraakt plukje haar achter haar oor, zijn aanraking was warm en welkom. 'Heb je een andere dringende afspraak?'

'Jazeker.' Ze grijnsde. 'Met een teil water en een stuk zeep.' Ze ging op haar tenen staan, kuste hem en draaide zich toen om, waarna ze kalmpjes bij hem vandaan slenterde. Het nemen van een bad was veel verleidelijker dan een tripje naar het politiebureau, dat snapte iedereen.

Jackson moest eerst meneer Sackett opsluiten, maar ook daarna zou ze niet echt de kans krijgen om tijd met hem door te brengen – niet met de papierwinkel die hij na een arrestatie moest afhandelen. En rondhagen in zijn geïmproviseerde kantoortje onder de trap van het politiebureau terwijl hij daarmee bezig was, was niet haar favoriete bezigheid. Bovendien zouden ze morgen meer dan genoeg tijd met elkaar doorbrengen, als zijn familie in Londen arriveerde. Na alles wat Jackson haar verteld had over zijn vader en zijn broer zag ze ernaar uit om hen te ontmoeten.

Enmaal in Blackfriars sloeg ze af naar Carter Lane. Dit deel van de stad was net zo dringend toe aan een schoonmaakbeurt als zijzelf, dus ze paste hier prima – en niet alleen omdat ze met kolenstof besmeurd was. Dit was haar thuis, deze wijk die aan elkaar hing van gammele planken en gebroken glas. De smalle steegjes en donkere hoekjes waren even bekend als het kleine moedervlekje op haar onderarm. Maar voordat ze mevrouw Mayhews kosthuis en school voor omgangsvormen bereikt had, bleef ze even staan voor een onlangs geschilderde deur, waar een uithangbord boven bungelde.

‘Gaarkeuken,’ las ze hardop, met een glimlach rond haar lippen. Het verbaasde haar nog steeds dat letters nu meer voor haar waren dan nietszeggende vormen. Dat had ze te danken aan Jackson. Hij had haar de afgelopen zes maanden heel veel gegeven, maar het vermogen om te lezen was misschien wel het mooiste cadeau van allemaal.

Ze ging de voordeur voorbij, liep om het gebouw heen en schoot door een smal steegje waar het naar gekookte kool rook. Ze duwde de achterdeur open van de gaarkeuken die ze bijna een maand geleden geopend had.

Binnen was een groep kinderen, variërend van peuters tot meisjes die haast volwassen waren, druk bezig met allerlei klusjes. Degenen die van hun werk konden opkijken deden dat en begroetten haar met een opgewekt: ‘Goeiedag, juf Kit!’

‘Goeiedag, dames. Is mevrouw Martha –’

‘Ik dacht al dat ik je stem hoorde.’ Een donkerharige vrouw met een versteld schort om en een baby op haar heup kwam door de eetzaaldeur naar binnen. ‘Altijd fijn om je te zien, juffrouw.’

‘Goeiemiddag, Martha.’ Kit glimlachte naar haar vriendin. ‘Hoe is het vandaag met jou?’

Martha's blik bleef even op Kit rusten en haar wenkbrauwen gingen iets omhoog. 'Beter dan met jou, als ik het zo zie. We zijn net klaar met het vullen van zestig lege maagjes, dus dan is het een goede dag, of niet?' Met een vlugge maar voorzichtige beweging gaf ze haar baby aan een van de oudere meisjes. 'Neem Hazel even van me over, wil je, Alice? Je bent een lieverd.' Ze pakte de andere kinderen al even voortvarend aan. 'Maak die pan goed schoon, Jane. En help daarna Mary met het snijden van de rest van het brood, om uit te delen als avondeten. Harriet, ruim jij de kaas op die is overgebleven? O, en Anna, kun jij de lepels even natellen? Ik ben bang dat die ouwe Murray er weer een in zijn zak gestoken heeft.' Tot slot wendde ze zich tot Kit. 'Kopje thee, juffrouw?'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik wil je niet ophouden, Martha. Ik was op weg naar huis en wilde even controleren of je het niet te gek maakt. Het is nog niet zolang geleden dat je met één been in het graf stond.'

'Dankzij jou, juffrouw, en dankzij God, is dat gevaar geweken. Maar, nou ja...' Ze knikte naar de eetzaal. 'Kan ik je even spreken voordat je weggaat?'

Dat was vreemd. Normaal zou Martha haar een kruk aanbieden te midden van alle kabaal en bedrijvigheid, niet wegglijpen naar een rustig plekje. 'Ik heb altijd tijd om even met een vriendin te praten.'

Ze volgde Martha naar de lege zaal. De ruimte was kleiner dan een gemiddeld café en was volgepropt met schraagtafels en slordig getimmerde bankjes die tegen elkaar aan geschoven waren. Het was niet veel, maar toch stroomde Kits hart over van dankbaarheid. God had hierin voorzien en ze hoopte dat het wonder van de vijf broodjes die ooit vijfduizend mensen gevoed hadden zich hier zou herhalen.

Kit keek haar vriendin onderzoekend aan terwijl ze zich tegenover haar op een bankje liet zakken. Onder haar ogen was een grijze schaduw zichtbaar, maar haar blik was helder en haar wangen hadden een gezonde kleur. Niet ziek, maar zo te zien sliep ze ook niet goed. 'Wat zit je dwars, Martha?'

'Het gaat om Frankie, juffrouw. Ik maak me zorgen om mijn jongen.'

Kit tikte met haar nagel op tafel. Het was een vindingrijk joch, een voormalig lid van haar team en iemand die nooit een dag werk miste wegens... Nee. O, nee! Ze hapte naar adem. 'Is hij ziek?'

‘Was het maar iets wat ik met een lepel wonderolie kon oplossen.’ Een droevige zucht ontsnapte de vrouw. ‘Maar ik denk dat er iets ergers aan de hand is. Hij verbergt iets, juf. Dat weet ik gewoon. Hij zegt natuurlijk niks tegen mij, die kleine gladjakker, maar ik heb in mijn leven genoeg smoesjes gehoord. Hij is de laatste tijd vaker van huis dan ooit. Zwerft op straat tot in de kleine uurtjes en is voor zonsopkomst alweer vertrokken.’

‘Denk je dat hij met slecht volk omgaat?’

‘Ik hoop van niet.’ Tranen welden op in Martha’s ogen. ‘Maar met dat stiekeme gedoe en die vage verhalen die hij ophangt, vraag ik het me wel af. Ik bedoel het niet onbeleefd, juffrouw, maar nadat jij je team hebt opgeheven, is Frankie op drift geraakt. Ik neem het hem niet kwalijk dat hij werken in de keuken iets voor meisjes vindt, vooral niet nadat hij van het avontuur geproefd heeft toen hij voor jou werkte. Maar zou je... Ik bedoel, ik weet dat je op het punt staat om in het huwelijksbootje te stappen en zo – en met een goeie vent, als ik dat mag zeggen – maar kun je misschien iets bedenken om mijn jongen bezig te houden, zodat hij geen tijd heeft om rond te hangen met nietsnutten en messentrekkers?’

Op dat punt brak Martha’s stem, samen met Kits hart. Ze reikte over tafel en nam Martha’s handen in de hare. ‘Maak je geen zorgen, lieve vriendin. Bruiloft of geen bruiloft, ik zal uitzoeken wat Frankie uitspookt en als ik zelfs maar het geringste vermoeden heb dat het niet door de beugel kan, maak ik er een einde aan. Dat beloof ik. Maar maak je niet zo’n zorgen. Hoeveel problemen kan een joch van negen jaar zich nou helemaal op de hals halen?’

Na een laatste kneepje in Martha’s vingers trok ze haar hand terug en ze beet op haar lip. Als ze terugdacht aan haar eigen kindertijd, wist ze het antwoord op die vraag – en dat stond haar niet aan. In de verste verte niet.

OP HUN ZOEKTOCHT NAAR ANTWOORDEN DREIGEN ZE ELKAAR TE VERLIEZEN.

Ooit was Kit Turner een beruchte oplichter en dievegge, maar inmiddels heeft ze haar leven gebeterd en staat ze op het punt te trouwen met agent Jackson Forge. Ze wil hem graag een mooi cadeau geven en besluit achter de mannen aan te gaan die jaren geleden Jacksons broer hebben verminkt. Want er is toch niets wat een agent liever wil dan een opgeloste zaak? Onderweg belandt ze in de donkerste steegjes van Londen...

Ook Jackson kan niet wachten om te trouwen met de vrouw die zijn wereld op z'n kop heeft gezet. Maar door Kits koppige weigering het verleden te laten rusten brengt ze niet alleen haar eigen leven, maar ook hun gelukkige trouwplannen in gevaar. Wanneer Jackson op een geheime zaak wordt gezet die zomaar eens rampzalige gevolgen kan hebben voor zijn verloofde, wordt hun liefde tot het uiterste beproefd.

Michelle Griep schrijft historische romans met een christelijke boodschap. Lezers roemen haar authentieke personages, romantische scènes en levendige beschrijvingen. *De bruid van Blackfriars Lane* is het los te lezen vervolg op *In naam van de kroon*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 297 3495 0 NUR 342

9 789029 734950 >